

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Szerző:

Balla Ernő

Cím:

Születésnap i látogatás

Forrás:

a 94 éves Csók Istvánnál

Esti Hírlap

1959. II. 14.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Idő

1959

Személy

Helyszám

92
Csók István

A Kútvölgyi úti kórház folyosóján alacsony kis öregember járkál, fel-alá szapora léptekkel: Csók István festőművész. Ma töltötte be kilencvennegyedik életévét. Látogatója érkezik: Boldizsár István festőművész, a mester régi barátja és rajongója. Hosszú évek óta mindig ő az első gratuláló. A mester vidám és friss.

— Kilencvennégy éves lettem, ennyi az egész. Persze — teszi hozzá huncutkás kacsin-tással —, ez nem kevés. Nem mondom, a derekam kínoz, de hát ezt elbírom. Jólesik itt a pihenés, mindenki kedves hozzám.

Az utolsó szót elkapja a fiatal ápolónővér, aki éppen arra jár:

— Nem mi vagyunk kedvesek, a Csók bácsi az! — szól oda, és szeretettel megsimogatja a művészt. A mester homlokára omlik jellegzetes fehér hajtincse, a szemöldöke busa, csupán a bajusza nem vág olyan kackiásan, mint egykor. Pereg az emlékezések fonala: München, Párizst, Nagybányát emlegeti, néhány meleg szót mond mesteréről, Hollossy Simonról. Meggyöngült szemében könny csillan.

— Szép életet éltem, örülni is tudtam mindig! Sok-sok szépsége volt, és ezernyi színe.

Amit tudtam, vásznaimra vittem át.

Hirtelen messzire réved:

— A Luxemburg-kertben de vidámak voltunk!... És az a szép, szőke lány, akiről Tamárom modelljét vettem...

— Tizian is a világos hajú nőket, s a vöröseket szerette — veti közbe Boldizsár István.

— Igen — feleli nevetve —, mi meg Tiziant szeretjük.

Aztán tovább folyik a szó.

— Ma is örülök az életnek.

Higgyétek el, az életnek kellemes része az öregkor, különösen, ha olyan körülmények között élvezheti valaki, mint én.

Emlékeztetjük egy régi mondasára, amit egy korábbi születésnapján mondott:

„Az én apám is molnár volt, akárcsak Rembrandté, az orrom meg olyan horpadtra van törve, mint Michelangelóé — most már csak az van hátra, hogy én is kilencvenkilenc esztendőös legyek, mint Tizian...”

Legyint.

— Kilencvenkilenc? Még csak kilencvennégyenél tartok! Nem akarok én olyan hosszú távban gondolkodni. Inkább — és Boldizsárhoz fordul — ne feledd el megmondani Züzü lányomnak, hozzon be három üveg somlót.

Balla Ernő